

Šviesių, džiugių šv. Kalėdų, laimingų Naujųjų metų!

Mieli kolegos, mokiniai,

Išeina metai...

Tik pėdos lieka, tarsi prasmingi būties ženklai.

Ir vėl gyvenimą pradėsime nuo sausio,

nuo vilties, tikėjimo, atleidimo, svajonės.

Tegul jie ateina ramūs, gražūs ir laimingi -

su lūkesčių ir vilčių išsipildymu, meile, didele

kantrybe ir darna...

Tegul apglėbia tie, kurių laukiate...

Tegul išgirsta tie, kuriuos mylite...

Tegul svajonių nepritrūksta...

Norai, svajonės ir siekiai išsipildo...

Direktorius Gintautas KUZMA

Tegul ir Jūsų širdis aplanko meilė, šiluma, gerumas...

Medžiai be lapų, apsinuoginę, pliki. Dreba nuo vėjo, narina šakas žemės link, glaudžiasi arčiau vienas prie kito. Likus tik tylą. Visa, kas gyva, kas juda ir kas stiebiasi į dangų, užmigo po žiemos skraiste. Vienur kitur tiktai blaškosi vietos nerandantis, sušalęs žvėrelis, ieško maisto ir pastogės, su viltimi laukia sugrįžtant pavasarinės šilumos. Pamažu šaltis padengia žemę ir įkalina ją lediniam laiko sąstingyje. Rodos, niūrus tas metas...

Pažvelgus į žmones, visai taip nepasakytum. Artėjant šalčiui, artėja ir didžiosios šventės, su jomis mus pasiekia jaudulys, gera nuotaika ir nekantrumas. Vakaraus šeimos šildosi prie židinio su puodeliu karštos arbatos rankose, o vienas kitas žmogutis atranda sau artimą širdį.

Artėjant Šv. Kalėdoms, juntame pamažu visus apimančią šventinę nuotaiką. Žmonių širdys vis daugiau ir daugiau prisipildo gėrio. Gerumas daro stebuklus. Visa, kas gera, gražu. Gražu, kai sustojame ir išsiklausome į širdžių tylą. Tada sparnai pailsi, žvaigždė nusileidžia ir dovanai gauname MEILĖS. Tikros ir nesumeluotos. Tuomet ateina pats geriausias metas atleisti tiems, kuriems niekada nemanai, jog sugebėsi...

Tegul ir Jūsų širdis aplanko meilė, šiluma, gerumas...

Tegul jaukus Jums būna kampas prie židinio, užaujant vėjui ir krįtant snaigėms...

Marija KUZMAITĖ, III g klasė

Mielieji,

Artėja gražiausios metų šventės, kurių kiekvienas labai laukiame. Tai ypatingas laikas, kai susitinkame su brangiaisiais žmonėmis, pasitinkame sugrįžtančiuosius ir prisimename esančiuosius toli. Tai laikas, kai draugai prisimena draugus, kaimynai spaudžia ranką kaimynams, ištiesia ranką vargančiam žmogui. Pasirūpinkime, kad džiaugsmo neužgožtų smulkmenos, o šventės į kiekvieno iš mūsų širdį įlietų daugiau šviesos. Būkime vieni kitiems tvirta parama, išgirskime vienas kitą. Supraskime, atjaukime šalia esantį žmogų ir priimkime jį kaip dovaną. Juk šv. Kalėdos dovanuoja džiaugsmą, viltį ir ramybę.

Linkiu ugdymo skyriaus „SARTUKAS“ bendruomenei, kad ateinantys metai būtų kupini tikslo siekimo, džiaugsmingų atradimų, turtingi mūsų bendradarbiavimu ir darna. Linkiu stiprios sveikatos, tikėjimo ir pasitikėjimo, meilės ir ramybės, stiprybės ir pasisekimo. Linkiu, kad Jūsų veidai švytėtų didele meile ir gerumu. Džiaugsmingų šv. Kalėdų ir sėkmingų Naujųjų metų.

Reda PIMPIENĖ,

Ugdymo skyriaus „SARTUKAS“ vedėja

Brangūs mokytojai ir mokiniai,

Sveikinu sulaukus dar vienu šv. Kalėdų. Linkiu, kad kiekviena diena Jums būtų vis džiugesnė ir spinduliuotų džiaugsmą, viltį ir norą dalintis, nes Kalėdos tai šventė, kuri vienija žmones. Taip pat Naujieji jau ne už kalnų, manau, jog visi laukiat švenčių ir skubat atostogauti, tačiau kol liko šiek tiek laiko, norėčiau palinkėti kantrybės neužbaigtiems darbams pabaigti. Nėra nieko geriau, kaip pradėti šventes užbaigus visus darbus bei spinduliuojant gera nuotaika. Linksmų šv. Kalėdų ir laimingų Naujųjų metų!

Donatas Gimbrickas,
gimnazijos mokinių prezidentas

Pakvietė tradicinė Kalėdų mugė

Žiema jau pasibeldė į mūsų langus. Nors gruodis įpusėjo ir Kalėdos jau visai arti, sniegu džiaugtis negalime, bet jaučiame kalėdinės nuotaikos dvelksmą. Prekybos centrai išpuošti dekoracijomis, mokykloje nerimsta šurmuly – visi ruošiasi šv. Kalėdoms.

Mūsų mokinių išradingumui ribų nėra. Tuo įsitikino visi, apžiūrėję kalėdinių kojinių parodą, kuri buvo atidaryta gruodžio 11-ąją gimnazijoje. I aukšto fojė, prie išpuodingo raudono židinio, puikuojasi siūtos, megztos, veltos, pintos ir iš medžio pagamintos kalėdinės kojinės. Paroda žavi savo originalumu, mokinių fantazija ir išpuodingų idėjų įgyvendinimu. Visos klasės padirbėjo puikiai, įtraukdamos mamas, tėčius ir net močiutes. Paroda atrodo stulbinančiai. Vienuoliktokės trumpai papasakojo kalėdinės kojinės atsiradimo legendą, skambėjo mergaičių atliekamos dainos. Netrukus buvo įžiebtas ir eglutė.

Po parodos atidarymo dešimtokai visus sukvieta į fojė prie valgyklos. Sugužėjus pulkeliui mokinių, šurmuly kurį laiką nerimo. Kalėdinę mugę atidarė ir su artėjančiomis šventėmis pasveikino dešimtokės Ieva ir Kęstutė. Jos priminė nueinančius ožkos ir kvietė pasitikti ateinančius beždžionės metus. Labiausiai nustebino tai, jog į mugę atvyko Lietuvos estrados primadona, „šlagerių karalienė Birutė Dambrauskaitė“. Ji atliko nuotaikingą dainą

„Palinkėki gerų Kalėdų“. Žiūrėdami į dešimtokę Moniką, parodijuojančią dainininkę, visi šypsojosi.

Mugėje buvo galima rasti visko: nuo išpuodingų rankdarbių, papuošalų, keramikos darbelių, natūralaus rankų darbo muilo iki kalėdinių sausainių, kūčiukų, vaflių, keksiukų, pyragų, o gimnazijos psichologė Aušra Krištapavičiėnė vaišino skaniosiomis arbatomis. Jų buvo galima ir išsigyti. Mugėje nosį kuteno gardūs kvapai, kurie ne vieną dalyvį privertė nusipirkti pyragaitį ar sausainį. Dvelkė pakili nuotaika, visi dalino šypsenas vieni kitiems, grojo graži kalėdinė muzika. Taip pat buvo surengta viktorina, kurios metu mokiniai turėjo galimybę atsakinėti į šmaikščius klausimus, susijusius su Kalėdomis, ir už tai gauti prizą.

Kalėdinė mugė – puiki galimybė ne tik pradžiuginti save gardžiu skanėstu, bet ir artimą žmogų, nupirkus gražią simbolinę dovanėlę.

Labai tikiuosi, kad mokiniai tęs šią gražią tradiciją ir toliau. Juk viskas priklauso tik nuo mūsų pačių. Nors gimnazijoje mokinių mažėja, bet mes prisidėkime patys prie gražių idėjų puoselėjimo, taip pasidarydami šventę sau ir kitiems. Ačiū visiems dalyvavusiems, kurie netingėjo padirbėti, pakepti ir savo talentus pademonstravo čia. Ačiū mokytojoms, kurios noriai prisidėjo prie šventės organizavimo.

Neda KUZMAITĖ, II ga klasė
Nuotr. Simonos Paužolytės, III g klasė

Mugės atidarymas

Kalėdinės kojinės paroda

Bėgantis laikas vertas prasmingo gyvenimo

Jubiliejus... Žodis, kuris kiekvienam žmogui sukelia skirtingus jausmus. Vieniems tai šventė, kitiems – prisiminimai, tretiems – nesuprantama proga, kuri bus tik po daugelio metų...

Lietuvių kalbos mokytojai Dainorai Biliūnaitėi jubiliejus turėtų būti ta proga, kada galima apmąstyti savo gyvenimą, pasiekimus. Galima atsipalaiduoti ir pasakyti sau: juk per tiek metų aš tikrai daug ką nuveikiau, tikslingai panaudojau savo laiką. Aišku, galite nusiminti, kad kažko nepadarėte ar nespėjote padaryti. Tačiau, nejaugi tai bėda? Juk šitiek žmonių aplink mus gyvena beprasmiškai. Gyvenimas įgyja prasmę, jei skiri jį kitiems, skiri jį meilei, atiduodi save aplinkiniams ir darai tai, kas turininga ir prasminga. Todėl Jūs, miela mokytoja, gyvenate. Nes Jūs esate tikra mokytoja, dirbate išpaaukimo, turite Dievo dovaną bei talentą, kurį skiriate mokiniais. Tai turi būti didžiausia laimė.

Kviečiu paskaityti tik mažą žiupsnelį palinkėjimų ir sveikinimų Jūsų jubiliejaus proga!

Per 30 darbo metų gimnazijoje sutikau daug įdomių, atsidavusių savo darbui mokytojų, tikrų pedagogų. Viena iš jų – lietuvių kalbos mokytoja Dainora Biliūnaitė. Šimtai mokinių jos buvo sutikti ir palydėti su šypsena, kantriai jiems kalbėta apie žmogiškumą, gerumą, tiesą, meilę... Ne vieną žavi jos energija, darbštumas, pareigingumas. Ji – nuolatinė renginių, švenčių, išvykų, ekskursijų, kelionių iniciatorė ir organizatorė. Ji moka išgirsti, išklausti, patarti. Gal todėl ir šiandien, atsidūręs sudėtingoje situacijoje, ne vienas jos buvęs mokinys pasakytų: „Man reikia, mokytoja, Jūsų patarimo“. Ir jis būtų paguostas, padrašinatas.

Gražaus jubiliejaus proga noriu priminti M. K. Čiurlionio žodžius: „Reikia turėti šviesos su savimi, iš savęs, kad šviestum tamsybėse visiems, ant kelio stovintiems, kad jie išvydę patys rastų šviesos savyje ir eitų savo keliu...“ Tad skleisk šilumą, gėrį, jausmą, nešk minties žiburį savo kelyje...

**Vanda NORMANTIENĖ,
direktorius pavaduotoja ugdymui**

Esu baigusi šią mokyklą. Kai mokiausi dešimtoje klasėje, į mūsų mokyklą atėjo dirbti ką tik studijas baigusi lietuvių kalbos mokytoja Dainora Biliūnaitė. Mes buvome pirmieji jos mokiniai. Mano prisiminimuose – jauna šviesiaplaukė, visada spinduliuojanti gera nuotaika, besišypsanti, nuo pirmų darbo dienų reiklūs sau ir kitiems. Tai mokytoja, kuri turi Dievo duotą tikro pedagogo talentą, kuriuo meistriškai ir taikliai naudojasi savo kasdieniniame darbe. Todėl ne veltui ją šiandien taip šiltai bei pagarbiai prisimenu ir buvę, ir šiuo metu besimokantys mokiniai.

Garbingo Jubiliejaus proga norėčiau palinkėti, kad šalia Jūsų visada būtų angelas, saugantis ir perspėjantis, atleidžiantis ir mylintis.

**Liuda KAŠKAUSKIENĖ,
44 laidos abiturientė**

Mes buvome pirmieji jos auklėtiniai. Atsiminimų kartu labai daug... Visada rasdavome bendrą kalbą. Organizuodavome pažintines išvykas po Lietuvą, dalyvaudavome Dusetų kultūrinuose renginiuose. Širdį paglosto prisiminimai

apie tas dienas mokykloje... Aš labai tikiuosi, kad net praėjus 16 metų galite su šypsena veide prisiminti mus. Gerbiama mokytoja, laivas uoste – gražus reginys, bet jo paskirtis – kitokia. Linkiu, kad Jūsų laivas niekada nestovėtų vietoje.

**Nerijus ČEKAS,
53 laidos abiturientas**

Prieš gerų penkiolika metų mokytojai Dainorai Biliūnaitėi diktantus ir rašinėlius rašėme ranka, o štai dabar šis sveikinimas jau bus sukurtas kompiuteriu. Netikėtai gavusi progą pasveikinti mokytoją su jubiliejumi, negaliu tokios galimybės atsisakyti, o juk kažkada yra tekę jai rašyti „rašinėlių“ su paaiškinimu, kodėl nerašysiu rašinėlio. Neatsimenu, kuo tai baigėsi. Ar tuomet atvėriau vartus į dar didesnę toleranciją ateinančioms kartoms, galbūt jau parašys koks nors tų kartų atstovas kito mokytojos jubiliejaus proga. Anuomet ribos buvo maždaug tokios: iš pamokų bėgti negalima, diktantus, rašinius rašyti ir dalyvauti konkursuose būtina, bet lėlytei tautiniais rūbais ant galvos uždėtą krepšelį mokytoja nuimdavo, ir tiek. Čia turbūt ir slypėjo paslaptis, kaip mokytoja „susitvarkydavo su bernų klasėmis“, bent man tokios žinomos dvi. Per lietuvių kalbos pamokas susipažinome, kas yra „kirvis“ ir „kolis“ (vėliau pravertė), priėjome išvadą, kad aukštaičiu gimęs taisyklingai niekada nekirčiuosi, o tą žaliai baltą profesoriaus Kazimiero Būgos veidą stende koridoriuje prisimenu iki šiol. Taigi, dar kartą sveikinu mūsų 2000 m. laidos buvusią mokytoją Dainorą Biliūnaitė rimto jubiliejaus proga ir džiaugiuosi, kad moku rašyti. Dėkoju.

**Klementina NOVATOROVAITĖ,
54 laidos abiturientė**

Su mokytoja Dainora susipažinau tik paskutiniais abiturės metais, tačiau šilti prisiminimai lydi iki šiol. Į mokytoją Dainorą kreipiausi, kaip į lietuvių kalbos korepetitorę, nes turėjau svajonę – studijuoti lietuvių filologiją. Tai buvo tas žmogus, kuris mane įkvėpė svajonę paversti realybe. Jos padedama, tai sėkmingai pasiekiau. Kuo sužavėjo ši mokytoja? Savo požiūriu į mokinį. Mokinyje pirmiausia ji ieško ne klaidų, o stipriųjų jo savybių, nuoširdžiai stengiasi

pažinti vidinius asmenybės klodus, bando „pralaužti“ ledus ten, kur jie yra. Iš asmeninės patirties žinau, kad medžiaga, kurią mokomės mokykloje pasimiršta, tačiau yra dalykų, kurie atmintyje iširėžia amžiams – tai mokytojos šypsena, šiltas žvilgsnis, tinkamu metu ištartas padrašinantis žodis. Dainora Biliūnaitė yra ta mokytoja, kurios šypsena sušildo net tada, kai mokykla jau baigta.

**Airida KANDRAŠOVAITĖ,
VII gimnazijos laidos abiturientė**

Kokia turi būti mokytoja, kad ją mylėtum, gerbtum, gerai jaustumėsi būdamas šalia? Kad pasigestum tos pamokos ir tų darbų, kuriuos ji užduodavo, kad jos mokomas dalykas taptų kažkuo neapčiuopiamu, bet neišvengiamu tavo gyvenime? Atsakymo nėra, tačiau visa tai įkūnija mokytoja Dainora. Būtent todėl esu jai be galo dėkinga už jautrumą žmogui, kalbai ir kūrybai, už tą neišdildomą indėlį ir nenuilstančias pastangas.

**Adelė VAITUKAITYTĖ,
X gimnazijos laidos abiturientė**

Visuomet galvojau, kad tikrasis mokytojas yra ne tik tas, kuris moko, bet tas, iš kurio mes galime mokytis. Būtent tokia ir yra mūsų labai mylima lietuvių kalbos mokytoja Dainora Biliūnaitė. Kodėl sakau mūsų? Dar dabar prisimenu tą paskutinįją – atsisveikinimo pamoką, kai ne tik man, bet ir daugeliui kitų mano bendraklasių, jei ne ašaros kaupėsi, tai bent tikrai teko rimtai ne vieną kartą susimąstyti apie tai, ką čia paliekame. Ji visuomet buvo ne tik kupina naujų idėjų, kūrybinga, jaunatviška, reikli, veikli, bet ir labai supratinga, žmogiška. Galbūt dėl to ir tas mūsų bendravimas buvo daugiau ne kaip su mokytoja, bet kaip su drauge: derėdavomės, ginčydavomės,

juokaudavome, diskutuodavome įvairiomis temomis ir krėsdavome išdaigas, nes žinojome, kad ji ne tik supras, bet ir pasijuoks kartu. Nors pats mokomasis dalykas daugeliui tikrai nekėlė didelio žavesio, tačiau mūsų mokytoja stengėsi kuo įvairiau ir suprantamiau viską perteikti: nuo knygų, straipsnių, interpretacijų iki prezentacijų, filmukų ir žaidimų. Ji netgi pačius didžiausius tinginius motyvuodavo dirbti, nes tikėdavo, kad gerai mokytis gali kiekvienas – reikia tik noro. Tikrai tikiu, kad ne tik man, bet ir daugeliui kitų mano bendraklasių prisiminimai apie gimtąją kalbą yra vieni geriausių. Tad gerbkite, saugokite ir mylėkite, nes tai viena iš geriausių mokytojų gimnazijoje.

**Viktorija ŠIUKŠČIŪTĖ,
X gimnazijos laidos abiturientė**

Yra žmonių, kuriems trumputė akimirka gali suteikti daugiau džiaugsmo, nei kitiems visas jų gyvenimas. Tad tikimės, jog mes, III g klasė, esame tie žmonės, kurie trumputėmis akimirkomis kartu, suteikiame Jums daug džiaugsmo. Juk net ir mūsų kivirčiai ar ginčai visada priverčia Jus nusišypsoti. Tikimės, kad džiaugsmingos akimirkos kartu, paverčia Jūsų gyvenimą prasmingą. Kaip sakė Johanas Volfgangas Gėtė: „Mokytojas, sugebantis įkvėpti mokinius nors vienam geram poelgiui, nors vienam puikiam eilėraščiui, padaro daugiau nei tas, kuris mūsų atmintį užpildo daugybe pagal pavadinimą ir formą suklasifikuotų dalykų“. Mokytoja, įkvėpkite mus, o mes savo ruožtu, praskaidrinsime Jums rutiną, kuri taps unikali ir džiugins Jus kas dieną!

**Kornelija PUPEIKYTĖ,
III g klasė**

Dainora Biliūnaitė su auklėtiniais per Paskutinį skambutį, 2008 m.

Dainora Biliūnaitė su dabartinais auklėtiniais prie NOBT, 2015 m.

Tegul niekada neprisinga energijos ir sveikatos

Mokytojo profesija – tai daug atsidadavimo ir kantrybės reikalaujantis darbas. Niekas neabejoja šios profesijos svarba. Juk būtent mokytojas savo pavyzdžiu ugdo mokinį, sudomina jį mokslu, motyvuoja, skatina iniciatyvumą, atsakomybę, padeda jam formuotis.

Visur skubanti, puikiai atrodanti pradinė klasių mokytoja Jolanta Kondrašovienė neseniai apylankė jubiliejaus. Tad šia proga surinkome puokštę atsiminimų iš jos kolegų, buvusių mokinių, ir kviečiame visus paskaityti.

Pradinė klasių mokytojos – kolegės, kiekvieną dieną matančios viena kitą, sako: „Jolanta puiki mokytoja, nuoširdžiai mylinti savo darbą. Ji moka įkvėpti, organizuoti, išklausti, patarti, bendrauti. Mokytoja vaikus uždega noru eiti ten, kur juos veda, nes į darbą įdeda visą savo sielą. Ji ne tik kantri, rūpestinga, pareiginga mokytoja, bet ir puiki mama, gera šeimininkė. Mokytoja Jolanta visada padės ir džiaugsme, ir varge. Kai bus sunku, išklaustys, paguos, pakvies puodelio arbatos.“

„Nėra prasmingesnio kelio už tą, kuris veda pažinti, išmokti, suprasti. Padeda atskleisti beribius mūsų gebėjimų klodus, pamatyti, kokią stebuklą sukurti galime mokslu, – teigia II gimnazijos laidos abiturientės Dovilė ir Odeta Legaitės. Prisimename mokytoją Jolantą kaip veiklią,

atsakingą ir jautrią. Ji už mus, visus klasės vaikus, nuoširdžiai jaudindavosi per renginius, sporto varžybas, stengėsi išspręsti mūsų nesutarimus. Mums, mergaitėms, atmintyje išliko, kad mokytoja visada gražiai ir madingai rengdavosi, retai būdavo prastos nuotaikos, daug šypsojosi. Mokslo atžvilgiu buvo griežta, bet teisinga, todėl paklojo stiprius žinių pagrindus. Įsimintiniausias įvykis, kuomet visą klasę pasikvietė pas save į namus ir kartu gaminome cepelinus bei žiūrėjome filmukus. Manome, kad ji skirdavo vaikams dėmesio daugiau, nei mokytojui priklauso ir visomis prasmėmis skleidė šviesą. Apie mokytoją Jolantą galima rašyti ir rašyti. Kitos tokios, manau, mūsų mokykla neturės niekada. Mūsų klasė buvo laiminga, kad su ja augome“.

Jolanta Kondrašovienė budėjo ne vieno mokinuko vaikystės sargyboje. Ją prisimena ir VI gimnazijos laidos abiturientai. Karolina Kuzmaitė sako: „Pradinė klasių mokytoja ne vieną kartą buvo pavadinta „mama“. Ją prisimenu visada su šypsena. Tai antras žmogus po tėvų, kuris mokė pažinti gyvenimą, pagirdavo, kai kažkas pasisekdavo, paguosdavo ir pamokydavo, kai kažkas neišeidavo... Tai ir buvo priežastis ją gerbti ir vadinti ne tik mokytoja, bet kartais pavadinti mama. Kaip mokytoja, mano akimis, ji – gera, reikli, griežta, kai to reikia. Ir dabar dar, susitikus po 14 metų, visada pasisveikiname, nušypsime, jaučiu didelę pagarbą jai“.

„Smagu, jog pirmaisiais mokslo metais turėjome mokytoją, kuri kantriai vedė mus mokslo keliu ir negailėdavo savo laiko mūsų pramogoms. Puikiai pamenu kalėdinius renginius, sportines varžybas, dėl kurių mokytoja aukodavo savo laiką. Ne veltui pradinėse klasėse kvadratą žaidėme geriausiai rajone. Smagu, jog mokytoja Jolanta mokė mus ne tik iš knygų, bet ir širdies“, – su geriausiai linkėjimais prisimena Vilius Andriuškevičius.

X gimnazijos laidos mokiniai taip pat nepamiršo mokytojos. Roberta Biveinytė sako: „Manau, kad daugelis mano buvusių bendraklasių sutiktų, kad nė negalėjome tikėtis nuostabesnės pradinė klasių mokytojos, nei mokytoja Jolanta. Ji buvo lyg antroji mama mums – kad ir kokie kartais neklaužados būdavome, visada rūpinosi, padėjo ir šildė savo nuostabią šypsena.“ Jos bendraklasė Jurgita Stauskaitė

irgi prisiminė savo pradinė klasių mokytoją: „Kiek ją pamenu, tai visuomet būdavo linksmas, labai šiltas, malonus ir geras, energija trykštantis žmogus, kuris visuomet stengdavosi padėti, bendrauti su kiekvienu. Daug gražių, šiltų emocijų paliko mokytojos organizuotumas: daug ekskursijų, įvairių renginių, kurie buvo gražiai ir puikiai suorganizuoti... Na ką čia ir be prikalbėsi... Ji buvo puiki!“

Visi dabartiniai IIg^a klasės mokiniai sako: „Ji mums buvo kaip antra mama: labai draugiška, padedanti, išklausti, kūrybinga ir aktyvi. Su ja tikrai daug kur keliaudavome, daug ką veidavome – nebuvo nuobodu. Sunkiausia buvo paskutinius metus – žinojome, kad teks išsiskirti... Manome, išsiskirti buvo labai sunku tiek mums, tiek mokytojai... Gerai pamename, kaip atsiveikimo dieną mes visi praleidome kartu linksmai. Tą dieną mums visiems padovanojo po nuotraukų diską, pilną spalvotų atsiminimų kartu, šiltų akimirų, surinktų per ketverius metus. Visi sutinkame, kad turėjome nuostabią pradinė klasių auklėtoją!“

Taigi visi, kaip didelė šeima susibūrę, sveikiname Jus mieloji mokytoja Jolanta! Ir linkime toliau būti tokia aktyvia. Didžiausios kantrybės darbuose, stipriausios sveikatos, kurti kitas spalvingas akimiras ir svarbiausia niekada nesustoti šildyti aplinkinių savo nuostabią šypsena!

*Simona BIVEINYTĖ, II ga klasė
Nuotr. Vandos Normantienės*

Su muzika širdyje

Nors mokslo metai tik įsibėgėja, tačiau mokiniai jau pradeda ruošti ir dalyvauti įvairiose olimpiadose. Viena pirmųjų, vykusio spalio mėnesį, rajoninė II-ojo etapo muzikos olimpiada mums buvo itin sėkminga. Mūsų gimnazijos 8 klasės mokinė Gabija Malažinskaitė, kaip ir praėjusiais metais, 7–8 klasių grupėje užėmė I-ąją vietą. Jai suteikta galimybė dalyvauti IV-oje Lietuvos mokinių muzikos olimpiadoje.

Gabija, padedama mokytojos Eglės Kuzmienės, šiai olimpiadai ruošėsi itin stropiai ir atsakingai. Ji mokėsi muzikos literatūros, klausėsi ir įsiminė įvairių kompozitorių kūrinius. Be to, mokinei reikėjo sukurti, užrašyti ir pagroti savo pačios kurtą kūrinių fortepijonui. Gabija pasakojo, jog kūrinių „Juodasis angelas“ sukurti jai buvo visai nesunku, nes melodija seniai skambėjo galvoje. Tačiau daug sunkiau tą melodiją ne sukurti, bet užrašyti natomis. Jei ne didelė muzikos mokytojos Eglės Kuzmienės ir Dusetų kultūros centro darbuotojos Margaritos Simokaitytės pagalba, su šia užduotimi Gabija būtų sunkiai susidorojusi.

Lapkričio 21 d. Klaipėdos universiteto Menų akademijoje vyko IV Lietuvos mokinių muzikos olimpiada. Gabija, lydima muzikos mokytojos Eglės, šioje olimpiadoje dalyvavo jau antrą kartą. Mokinė pasakojo, kad joje dalyvavo 42 šalies bendrojo ugdymo mokyklų mokiniai – miestų ir rajonų etapų laimėtojai iš Vilniaus, Kauno, Klaipėdos, Šiaulių, Panevėžio, Palangos, Alytaus miestų ir rajonų. Atvyko apie 40 jiems pasirengti padėjusių mokytojų bei apie 60 olimpiados dalyviams akompanavusių mokinių ir mokytojų.

Olimpiados dalyviai atliko žinių tikrinimo testą, skaitė muzikos raštą iš lapo. Dainavimo ir kompozicijos užduotys Menų akademijos didžiojoje salėje vyko kaip atviri koncertai – jaunųjų atlikėjų balsais ir skambančiais instrumentais galėjo mėgautis visi: ir dalyviai, ir kompetentinga vertinimo komisija, vadovaujama prof. Vytauto Tetensko, ir olimpiados svečiai. Tad įtampos ir jaudulio buvo per akis. Gabijai reikėjo išklausti tris įvairių kompozitorių kūrinius ir juos įvardinti, atsakyti į teorijos klausimus bei pagroti savo kūrinių. Užduotys buvo labai sunkios ir reikalavo didelio susikaupimo bei žinių.

Iš septyniolikos 5–8 klasių grupės mokinių, surinkusi 6,68 taškus, Gabija Malažinskaitė užėmė garbingą 8-tą vietą. Iš Klaipėdos ji atsivežė padėkos raštą ir įvairių atminimo dovanėlių.

Mes visi džiaugiamės ir didžiuojamės Gabijos pasiekimais. Linkime jai kitais metais iškovoti dar aukštesnes vietas muzikos olimpiadose. Mokytojai Eglei Kuzmienei norime padėkoti už įdėtą darbą ruošiant mokinius olimpiadoms ir palinkėti neišsenkančios energijos žadinant vaikų širdyse muziką.

*Goda Judita Kazlaitė, 8kl.
Eglės Kuzmienės nuotraukoje Gabija Malažinskaitė*

Pamoka, skirta etnografinių regionų metams

2015 metai yra etnografinių regionų metai. Juos paminėjome ir mes, šeštokai. Gruodžio trečią dieną pamoka vyko Sartų regioniniame parko lankytojų centre. Ten apsilankyti ir praplėsti žinias apie Lietuvos etnografinius regionus mums pakvietė parko specialistė informacijai Edita Aliochno. Susiskirstėme nedidelėmis grupelėmis. Kiekviena grupė burtų keliu sužinojome, kurį regioną atstovausime: Aukštaitiją, Žemaitiją, Suvalkiją, Mažąją Lietuvą ar Dzūkiją. Pirmoji užduotis – kiekvienam užrašyti, kur gyvena mūsų seneliai. Vėliau kiekvienas žemėlapyje parodėme, kuriame regione jie gyvena. Pasirodo, daugiausia mūsų klasės senelių ir kitų giminaičių gyvena Aukštaitijoje. Vėliau klausėmės gražių aukštaitiškų sutartinių, susipažinome su kiekvieno regiono tautiniais drabužiais, jų skiriamaisiais požymiais. Mokėmės, kaip atskirti kiekvieno regiono drabužius. Aukštaitiškų moterų drabužiuose daugiausia baltos spalvos, sijonai languoti. Mažosios Lietuvos moterų sijonai – ryškių spalvų, languoti, o baltas prijuostes puošdavo raudonais raštais. Prie juosmens visuomet nešiodavo puošnų, siuvinėtą maišelį (delmoną, dar vadinamą dimžuku). Dzūkų drabužiai margesni, spalvingesni negu kitų regionų. Žemaičių sijonai išilgai dryžuoti, labai ryškių spalvų. Mėgstamiausia spalva – raudona. Prijuostė plati, ištais dryžuota raudonais smulkiais ornamentais. Žemaites labai lengva atskirti ir iš languotų skarelėjų. Jos skarelėjų kampus, apsupkę apie galvą, surišdavo dvigubu mazgu virš kaktos. Suvalkietes atpažinti galima iš išilgai dryžuotų sijonų su viena vyrų raudona spalva, dažniausiai tamsiai mėlyna arba tamsiai raudona. Dar viena užduotis, kurią turėjome atlikti, tai perskaityti to regiono pasakas, kuriam atstovavome. Sunkiausia skaityti buvo Mažosios Lietuvos pasaką, nes joje buvo daug sunkiai ištarimų ir neaiškių žodžių, kuriuos vėliau mums paaiškino.

Pamoka, skirta etnografinių regionų metams, mums labai patiko.

Viltė Razmanavičiūtė, Urtė Marcinkevičiūtė, 6 klasė

Dainoros Biliūnaitės nuotraukoje šeštokams pamoką veda specialistė E. Aliochno.

Ieškantys, netylintys, provokuojantys, išbandantys – tai mes –Ig klasė!

Esame devyniolika – šiek tiek išdykusių, kaip ir priklauso mūsų amžiaus tarpsnio mokiniams, ir santūrių, rimtesniam klases įvaizdžiui sukurti. Kartais atrodome tylūs ir rimti, o kitą kartą „verčiamės per galvą“. Jau nuo pirmos klases devyniolika linksmų bei bendraujančių mokinių esame devynerius metus. Buvo ir pokyčių – vieni atėjo, kai kas išėjo. Viena iš jų buvo Viltė, atėjo į septintą klases ir gana greitai tapo labai sava. Taip pat nepamirškime linksmųjų klases draugų, Erikos ir Deimanto. Antroje klases jie sumastė pakeliauti ir išvyko mokytis į Uteną, bet neilgai trukus pamatėme įžengiančius pro mokyklos duris. O dabar klases mokosi dešimt mergaičių ir devyni berniukai. Esame vieninga ir „stipri“ klases. Draugiški, linksmi, kartais plepūs, pozityvūs, mąstantys ir, žinoma, turintys kitų mažų silpnybių. „Vienas už visus ir visi už vieną“ – toks yra mūsų šūkis!

Įvairiapusiškiausia klases gimnazijoje...

Mūsų pomėgiai tokie skirtingi, kad turbūt esame įvairiapusiškiausia klases gimnazijoje. Labai džiugu, kad mūsų klases, iš tiesų, mokosi daug gabių menui ir sportui mokinių. Klases yra dainuojančių, šokančių, vaidinančių, grojančių, piešiančių ir netgi programuojančių! Beveik pusė klases yra esami ar jau buvę meno mokyklos mokiniai. Evelina, Lukrecija, Arnoldas, Laurynas, Matas, Gustė ir Elzė šeserius metus mokėsi meno platybių ir įgijo daug naujų įgūdžių. Taip pat paskatino lankyti Viltę ir Liuciją, kurioms taip pat puikiai sekasi. Viltė dažnai tampa konkursų laureate, ar diplomante. Taigi, ruošiantis įvairiems renginiams, sugebame panaudoti savo meninius gebėjimus ir visuomet pasiruošiamė originaliai, ir savotiškai. Tačiau, mus domina ne vien menas. Bėgant metams, atsiskleidė mūsų potraukis sportui, o kūno kultūra, žinoma, mėgstamiausia pamoka. Sportuoja visi. Berniukai tobulina kūną „štanginėje“. Mergaitės šoka, žaidžia tinklinį, bėgioja. Keletas mergaičių – Erika, Levita, Liucija ir Kornelija – rimtos futbolistės, ir tiesą sakant, nemažai pasiekusios. Kelerius metus iš eilės su komanda tampa Lietuvos čempionėmis. Liucija – išskirtinė mergaitė mūsų klases, kuri yra visa širdimi „atsidavusi“ futbolui. Ji sužibėjo jau pirmoje klases, kai dalis mūsų sudalyvavo „futboliuko“ turnyre. Jau penktoje klases pastebėjome, kad ji ne tik labai sportiška, bet yra protinga, gabi, vienintelė mokinė klases, kuri šiuo metu mokosi vien dešimtukai.

Vieni iš geriausių gimnazijoje...

Mūsų klases yra viena iš geriausių gimnazijoje. Ir ne, tai ne vien pagyros. Nors ir esam pagarsėję konfliktais ir nesutarimais su mokyklos vyresniaisiais, tačiau, tai ir yra vienas iš įrodymų, kad turime savo nuomonę ir kovojame, kad būtume išklaustyti. Klases daug skirtingų asmenybių, bet tai nereiškia, kad visi „išsimėtė“. Kaip tik, dažnai susivienijame, ir taip pasiekiamo tai, ko norime. Kai buvome aštuntokai, ilgai ir atkakliai ruošdamiesi, laimėjome viktoriną apie K. Donelaitį. Taip pat pernai ypatingai gerai pasirodėme žiburėlyje. Jau keletą metų iš eilės mūsų sukurti kalėdiniai darbeliai neturi lygių gimnazijoje!

Devintokai su auklėtoju R. Damaška prie K. Būgos paminklo

Tobulėjimo keliu mus lydėjo...

Tapti geriausiais ir originaliausiai tikrai nėra lengva. Bet to siekti jau nuo pradinių klasių mums padėjo mokytoja **Ilona Pužienė**, kuriai dar kartą sakome nuoširdų ačiū!

Nuo penktos iki aštuntos klases už rankyčių vedžiojo mokytoja **Svetlana Gilienė**, kuri šiuos metus skatino nepasiduoti, siekti savo svajonių ir tikslų. Žinoma, iš pradinių klasių žengti į platesnį mokslo šakų pasaulį buvo baisoka, bet tuo pačiu, labai smalsu ir įdomu. Supažinome su įvairiais mokytojais ir jų dėstomais dalykais. Patys patyrėme anksčiau iš vyresnių sesių ir brolių girdėtas istorijas apie tai, kas vyksta gimnazijos viduje. Dabar jau žinome, kokioje pamokoje kaip elgtis, kokiu būdu bendrauti su kiekvienu iš mokytojų, ko tikėtis, ko ne, kaip galima „nusiplauti“ iš tam tikrų pamokų, ir aišku, į ką galima kreiptis ko nors prirėikus. Panašu, kad tampame rimti gimnazistai. Po truputį stengiamės išmokyti bendrauti su suaugusiais žmonėmis.

Pirmoje gimnazijos klases mus pasitiko **Rimantas Damaška**, kuris niekada nestokoja humoro ir mus nuteikia optimistiškai. Griežtas, bet teisingas auklėtojas – kaip tik mūsų nerimastingai, išdykusiai klases. Mes jaučiame mokytojo pasitikėjimą mumis, ir tai įpareigoja mus stengtis būti vertiems jo pasitikėjimo. Bendravimas su auklėtoju gana paprastas, bet išties nuoširdus. Džiaugiamės būdami R. Damaškos auklėtiniais! Per šiuos metus jau buvome dviejose ekskursijose ir patyrėme įvairių nuotykių, kurių nepamiršim. Rimčiausia išvyka buvo į gamtą, kai pasileidome žemyn Šventajai. Pirmą kartą visa klases plaukėme ir gyvenome gamtoje. Tai mus dar labiau suartino, tiek tarpusavyje, tiek su auklėtoju. Tokie žygiai ilgam lieka atmintyje. Mes vis augam, keičiamės, tobulėjam, bet visgi išliekam tokie patys, kokie susitikome pačioje pirmoje klases, ir pradėjome šią pašėlusią kelionę, kuri dar nesibaigia!

Esame šauniausia klases gimnazijoje. Kodėl? Todėl, kad mes **ieškantys, netylintys, provokuojantys, išbandantys**. Gal kartais atrodo, kad per daug, bet taip mes susipažįstame su pasauliu!

Liucija Vaitukaitytė, Ig kl.
Elzė Pimpytė, Ig kl.
Evelina Kundavičiūtė, Ig kl.

Laukiame kalėdinių stebuklų

Kalendorinės žiemos pradžia nebuvo dosni sniego, bet ir be jo mes patys galime susikurti artėjančių švenčių pakilią nuotaiką. Kalėdos – tai gėrio ir stebuklų metas... Šių švenčių laukimo metu kiekvieno širdutėje išsižiebia ugnelė... Pradedame kažko laukti, tikėti norų išsipildymu, stebuklais...

Smalsumo vedamos nutarėm paklausti mokinių, kokio Kalėdų stebuklo jie laukia ar tikisi. Vieni svajoja apie materialias dovanas, o kiti apie šiek tiek kitokius dalykus. Pirmokai Nojus ir Aidas tikisi paprasčiausiai dovanų, o ketvirtokas Vladas nori, kad jo draugai būtų geri ir nesimuštų. Antrokė Uršulė per šias Kalėdas svajoja išvysti danguje skriejančius elnius kartu su Kalėdų Seneliu. Septintokė Agnė nieko nelaukia, bet tikisi, jog visi bus su gerom kalėdinėm nuotaikom, bent trumpam pamirš savo nesutarimus bei pykčius ir džiaugsis šia švente. Jos klases draugė Akvilė labiausiai norėtų atsikėlusi Kalėdų rytą išvysti, kad žemę nuklojo sniego patalai. Aštuntokė Adelė juokais svajoja, jog pasaulis pavirstų saldinių, šokolado ir visokių gardumynų šalimi. Gabija nori, kad per Kalėdas nebūtų nei vieno liūdno ar atstumto žmogaus.

Kai kurių mokinių svajonės jau sukasi apie pavasarių užklumpiančius egzaminus. Dešimtokas Paulius tikisi, jog kalėdinis stebuklas jam padės gerai išlaikyti egzaminus. Dvyliktokas Jokūbas prisitarė: „Norėčiau, kad gerai baigtųsi mokslo metai, išlaikyčiau egzaminus ir kad šeima būtų sveika ir laiminga“. Taip pat vienuoliktokė Ineta tikisi, kad stebuklo dėka, jai pradės geriau sektis mokslai, ypač lietuvių kalba. Vienuoliktokas Marius, paklaustas apie stebuklą, atsakė, jog seniai norėjo, kad kažkas apie jį parašytų laikraštyje. Ir dar net neatėjus Kalėdoms, jo noras išsipildė! Jo klases draugė Simona atsakė: „Niekada nebuvau iš tų, kurie Kalėdų laukia dėl dovanų, aš jų laikiu dėl šilumos, artumo, džiugaus ir brangaus laiko su artimaisiais. Nesu iš tų, kurie tiki stebuklais, bet tokiu metu susimąstau apie tai, jog jų tikrai būna, tai gal šiomet tikiuosi, kad įvyks stebuklas ir visi apsiminkiniai ir artimieji bus laimingi, jiems seksis“. Dešimtokė Digna, be to, kad mylimiausi žmonės visada būtų šalia, kad kartu galėtų praleisti gražiausius bei nuostabiausius metus dar tikisi ir laukia tokio stebuklo, kad žmonės nustotų žeminti vieni kitus, gerbtų, mylėtų ir rūpintųsi vienas kitu, priimtų tokius, kokie jie esą. O Kamilės noras, kad visi jai brangūs žmonės būtų šalia, sveiki, nesipyktų, pamirštų visas problemas. Ji nori, kad visi būtų laimingi! Dvyliktokė Greta Kibirškystė prisitarė, kad iš užsienio grįžtantis brolis būtų labai laukiamas kalėdinis stebuklas. Jos klases draugė Gabija atsakė: „Anksčiau ar vėliau visos kalėdinės paslaptys išaiškėja, tačiau noras tikėti stebuklais širdyje išlieka amžinai. Galbūt ir esu šiek tiek banali, tačiau man kalėdiniai stebuklai vis dar yra paprasti akcentai – eglutės puošimas, mandariniai, dovanų planavimas ir dekoravimas. Kiekviena detalė mena vaikystę, kada šv. Kalėdos buvo didžiausias stebuklas. Nors šis stebuklas dabar ir sužemiškėjo, tačiau, kaip ir anksčiau, išliko man jaukus ir šiltas. Tai vienintelis stebuklas, kurio visada laikiu“.

Ačiū visiems, pasidalinusiems savo laukiamais stebuklais. Linkime, kad jie visi taptų realybe ir šios šv. Kalėdos taptų viena iš gražiausių dienų. Tikimės, kad šio ramybės bei gerumo laikotarpiu visi pamiršime barnius ir dalinsimės gerumu bei šiluma su šalia esančiais žmonėmis...

Greta STANKEVIČIŪTĖ, 8 kl.
Vismantė SINKEVIČIŪTĖ, 8 kl.

Pirmokėliai su mokytoja Ilona Pužiene nekantriai laukia šv. Kalėdų